4. Veroordeelt verzoekster in laatstgenoemde zaak (26-65) in de proceskosten;

5. Wijst het meer of anders gevorderde af.

Aldus gedaan en ondertekend te Luxemburg op 2 maart negentienhonderdzevenenzestig.

Hammes Trabucchi

Donner Lecourt Strauß

Uitgesproken ter openbare zitting gehouden te Luxemburg op twee maart negentienhonderdzevenenzestig.

Voor de Griffier,
H.J. Eversen
Adjunct-Griffier

De President,
Ch.L. Hammes

Conclusie van de Advocaat-Generaal J. Gand van 14 december 1966[1]

Mijnheer de President, mijne heren Rechters,

Twee Italiaanse ijzer- en staalondernemingen, Simet en Feram, maakten respectievelijk de beroepen 25 en 26-65 aanhangig ter bestrijding van de individuele beschikkingen van de Hoge Autoriteit d.d. 11 februari 1965, waarbij het door eerstgenoemde onderneming verschuldigde bedrag ter zake van bijdragen aan het vereveningsmechanisme voor schroot werd vastgesteld op 252.974.228 lire en voor Feram op 105.899.634 lire. Beide beroepen richten zich eveneens tegen de algemene beschikking 7-63 „met betrekking tot de opstelling van de afrekeningen inzake de verevening voor ingevoerd en gelijksoortig schroot".

Uw Hof heeft beide zaken zowel voor de mondelinge behandeling als voor de uitspraak gevoegd, zulks hoewel zij op onderling zeer verschillende problemen betrekking hebben: ten aanzien van Simet werd de inductieve methode van schatting gevolgd op grond van het elektriciteitsverbruik, terwijl de door Feram verschuldigde bijdragen op basis van de door haar

1 — Vertaald uit het Frans.

verstrekte opgaven werd vastgesteld. Ingevolge de voeging zullen wij deze beroepen gemeenschappelijk behandelen en daarbij achtereenvolgens de ontvankelijkheid onderzoeken, de door beide ondernemingen tegen de algemene beschikking 7-63 gerichte grieven en ten slotte de tegen elk der bestreden individuele beschikkingen aangevoerde gronden.

I

1. De Hoge Autoriteit stelt allereerst dat beide beroepen tardief zijn. Immers de verzoekende vennootschappen ontvingen de kennisgeving der bestreden beschikkingen respectievelijk op 20 maart 1965 (Simet) en 19 maart 1965 (Feram). De op 21 april 1965 uit Turijn bij aangetekend postpakket verzonden verzoekschriften, kwamen op vrijdag 30 april 1965 te 17.00 uur bij de douane te Luxemburg aan, doch wegens de beide daaropvolgende feestdagen (zaterdag 1 en zondag 2 mei 1965) ontving het Hof hiervan eerst op 3 mei bericht en deed de stukken op 4 mei in ontvangst nemen, op welke datum zij ook werden ingeschreven. De Hoge Autoriteit merkt op dat, rekening houdende met de termijn „voor afstand" voor Italië, het verzoekschrift van Simet uiterlijk op 30 april 1965 en dat van Feram op 29 april 1965 ter Griffie van het Hof had moeten binnenkomen. Dit verweer heeft zij bij twee incidentele vorderingen overeenkomstig artikel 91 van het Reglement voor de procesvoering gevoerd, doch, gelijk U bekend, werden deze incidenten bij beschikkingen van 13 juli 1965 met de hoofdzaak gevoegd.

De ter zake toe te passen regels zijn de volgende.

Blijkens artikel 33, derde lid, van het E.G.K.S.-Verdrag, moeten de beroepen „worden ingesteld binnen een termijn van *één maand* te rekenen ... van de dag van kennisgeving van de bestreden handeling". Hierbij zij opgemerkt dat, anders dan de Hoge Autoriteit meent, het hier niet een termijn van 30 dagen, doch van 1 maand, betreft, welke derhalve varieert met het aantal dagen der verschillende maanden. Dit wil dus zeggen dat, wanneer een onderneming de kennisgeving ener beschikking op de 20e van een bepaalde maand ontving, de beroepstermijn op de 21e aanvangt en in alle gevallen eindigt in de avond van de 20e van de volgende maand.

Hieraan moeten nog de termijnen „wegens afstand" worden toegevoegd gelijk die krachtens artikel 39 van het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie der E.G.K.S. in het Reglement zijn voorzien. Volgens Bijlage II tot genoemd Reglement worden de termijnen, „tenzij partijen haar gewone verblijfplaats in het Groothertogdom Luxemburg hebben, wegens afstand verlengd in voege als voor elk land afzonderlijk bepaald" en wel voor Italië met 10 dagen. Uit de gebezigde bewoordingen blijkt, dat het hier niet een nieuwe termijn betreft welke onmiddellijk op de voorafgaande volgt en als zodanig aan eigen regels is onderworpen, doch uitsluitend een eenvoudige verlenging van de beroepstermijn. In het zoëven geciteerde voorbeeld zou derhalve de normaliter op de 20e aflopende termijn voor een in Italië gevestigde verzoeker dus worden verlengd tot de avond van de 30e.

Bovendien, wanneer deze termijn — al of niet wegens afstand verlengd — op een zondag of een wettige feestdag verstrijkt, eindigt hij eerst aan het einde van de volgende werkdag.

Ten slotte zij er nog op gewezen dat krachtens artikel 37, paragraaf 3, van het Reglement voor de procesvoering „voor de berekening van de procestermijnen slechts de dag van nederlegging ter Griffie geldt". Op deze bepaling, welke Uw Hof reeds enkele malen heeft toegepast, zullen wij hieronder nog terugkomen.

Het komt ons niet twijfelachtig voor dat deze regels — gelijk in het algemeen ook in de nationale rechtsstelsels — van openbare orde zijn en overtreding daarvan tot verval van recht leidt. De raadsman van verzoeksters heeft bij pleidooi tegen deze opvatting twee argumenten aangevoerd. Hij beriep zich allereerst op artikel 39 van het E.G.K.S.-protocol waar wordt bepaald : „Verval van instantie wegens het verstrijken van termijnen kan geenszins worden tegengeworpen wanneer de betrokkene het bestaan aantoont van toeval of overmacht". Het betreft hier evenwel een uitzondering welke de regel bevestigt en krachtens dit voorschrift staat het aan verzoeker de feiten te bewijzen waarop hij zich ter rechtvaardiging van zijn verzuim beroept. Voorts werd artikel 82 van het Reglement voor de procesvoering ingeroepen : „De krachtens dit reglement bepaalde termijnen kunnen worden verlengd door de autoriteit, die deze termijnen heeft vastgesteld". Men lette echter op de zeer beperkte strekking van deze bepaling. Procestermijnen kunnen op twee wijzen worden vastgesteld : ten eerste bij een algemeen en abstract voorschrift hetwelk op alle gedingen of een gehele categorie van gedingen van toepassing is, gelijk de beroepstermijn en de termijn wegens afstand, vastgesteld *in* het Verdrag, *in* het Protocol en *in* het Reglement; de termijn kan voorts bij een individuele beschikking worden bepaald en wel van geval tot geval op grond van bepaalde omstandigheden, zo bij voorbeeld de termijnen voor repliek en dupliek welke krachtens artikel 41 van het Reglement door de President van het Hof, dan wel de Kamerpresident, mogen worden vastgesteld. Leest men dit artikel in verband met artikel 40, dan kan de President alleen in zodanige gevallen — de enige dus waarin de termijn krachtens het Reglement werd bepaald — de door hem gegeven termijn verlengen. Doch zulks geldt geenszins voor de imperatief voorgeschreven beroepstermijn en de termijn wegens afstand.

Passen wij deze regels op de onderhavige zaken toe.

De op 21 april 1965 per postpakket uit Turijn verzonden verzoekschriften werden op dinsdag 4 mei 1965 ter Griffie van het Hof geregistreerd; zij waren bij een op dezelfde dag verzonden aangetekende brief aangekondigd. Deze laatste mededeling werd op 23 april 1965 ter Griffie ontvangen, doch daar zij geen enkele rechtsvordering inhield, kon zij niet als een verzoekschrift worden beschouwd.

Het is notoir, aldus verzoeksters, dat de verzending van poststukken van Italië naar Luxemburg normaal 3 of 4 dagen, of hoogstens 5 dagen pleegt te duren. De uitzonderlijke vertraging welke in het onderhavige geval optrad, zou derhalve slechts aan een verzuim der posterijen mogen

worden toegeschreven, zij het dat niet nauwkeurig vaststaat of het hier de Italiaanse dan wel de Luxemburgse diensten betreft. Doch, wat hiervan ook zij, zij levert in ieder geval toeval of overmacht op in de zin van artikel 39 van het Protocol.

Deze opvatting ontmoet verschillende bezwaren. De eerste is, dat de met de verzending van post gemoeide tijd bepaald wordt door de gekozen wijze van verzending. Wanneer verzoeksters spreken van een normaal tijdsverloop van 3 tot 5 dagen, dan geldt zulks zeer zeker voor gewone of aangetekende brieven (zoals blijkt uit de verzending van de hierbovenbedoelde aangetekende brief aan de Griffie). Doch, behalve verschillende snellere vormen van verzending (telegram, telex, expressebrief), zijn er ook nog andere, goedkopere en notoir minder vlugge, zoals het postpakket, gelijk Simet en Feram deden en waarmede voor de afstand Turijn-Luxemburg redelijkerwijs een tijdsverloop van 10 dagen gemoeid pleegt te zijn. Daar de beroepstermijn zonder enige nadere voorwaarde is vastgesteld, zijn verzoekers gehouden de processtukken te doen uitgaan op een zodanig tijdstip dat zij, gezien de vrijelijk gekozen wijze van verzending, tijdig ter Griffie binnenkomen.

Voorts, en zonder ons in een nader onderzoek van de verschillende rechtsstelsels der Lid-Staten te begeven, kunnen toeval en overmacht grosso modo worden gedefinieerd als van buiten komende gebeurtenissen die van de wil van de debiteuren afhankelijk zijn in die zin dat hij ze noch kon voorzien noch de gevolgen daarvan voorkomen. Hiervan kan zeker niet worden gesproken wanneer het een verschil van enkele dagen in de duur van een postzending betreft, immers met deze mogelijkheid dient men van tevoren rekening te houden en een zodanige vertraging kan door het kiezen van een voldoende tijdsmarge worden voorkomen. Gelijk de Hoge Autoriteit terecht bij pleidooi heeft opgemerkt, verschilt dit geval ten enenmale van de situatie welke tengevolge van langdurige stakingen of natuurrampen, als die welke onlangs Italië troffen, kan ontstaan. Het is dan ook niet voldoende wanneer verzoeksters, die krachtens artikel 39 van het E.G.K.S.-protocol „het bestaan van toeval of overmacht" moeten bewijzen, slechts een dienstverzuim der posterijen stellen en daarbij zelfs niet ingaan op de vraag of het hier de Italiaanse dan wel de Luxemburgse diensten betreft.

Zonder aarzelen wijzen wij dan ook de opvatting af dat hier van toeval of overmacht sprake is. Er blijft evenwel nog een delicate vraag te behandelen. De diensten van het Hof ontvingen het bericht dat de als pakketten verzonden verzoekschriften bij de plaatselijke douane waren gearriveerd, eerst op 3 mei 1965 en deden deze stukken op 4 mei 1965, tevens de dag van inschrijving ter Griffie, afhalen. Uit de nadere verklaringen van de douane blijkt echter dat de pakketten vrijdag 30 april 1965 te 17.00 uur te Luxemburg waren aangekomen, dat wil dus zeggen, voor Simet — die op 20 maart 1965 de kennisgeving der bestreden beschikking had ontvangen — op de laatste dag van de beroepstermijn en voor Feram — die haar beschikking op 19 maart 1965 ontving — een dag na het verstrijken van bedoelde termijn.

Welke van deze beide data : 30 april of 4 mei — aankomst te Luxemburg of inschrijving ter Griffie — dient nu in aanmerking te worden genomen ? In beginsel de tweede en wel ingevolge artikel 37 van het Reglement voor de procesvoering, waarin wordt bepaald dat slechts de dag van nederlegging ter Griffie voor de berekening der procestermijnen geldt. Aldus Uw arrest van 17 juli 1959 in de gevoegde zaken 36 tot 41-58 (Jurisprudentie, Deel V, blz. 359) waarbij de stelling der Italiaanse verzoekers dat de dag van afzending beslissend is, werd afgewezen. De bepaling geeft in het algemeen geen aanleiding tot moeilijkheden, daar het verzoekschrift gewoonlijk hetzij door de verzoeker zelf, hetzij door middel van de posterijen, ter Griffie wordt gedeponeerd, waar men het dan in ontvangst neemt en inschrijft. De vraag is evenwel of deze regels even strikt moeten worden toegepast wanneer, gelijk in casu, de diensten van het Hof het stuk moeten afhalen ter plaatse waar het ingevolge voorschriften hetzij van de douane, hetzij van de posterijen, moet worden gedeponeerd. Vaststaat dat de requesten op 30 april 1965 te Luxemburg aankwamen en de diensten van het Hof deze, althans in theorie, op dezelfde dag hadden kunnen afhalen en registreren. Inderdaad : in theorie; immers daarbij wordt verondersteld dat bedoelde diensten onverwijld van de aankomst der stukken op de hoogte worden gesteld, hetgeen gelijk U bekend, niet het geval was. Niettemin schijnt ons een dergelijke mogelijkheid reeds voldoende de regel van artikel 37 niet al te strikt toe te passen. Ik ben dan ook geneigd aan te nemen dat de dag van aankomst te Luxemburg in casu gelijk staat met nederlegging van de verzoekschriften ter Griffie.

Ingevolge deze bijzonder welwillende interpretatie kan dus het beroep van de vennootschap Simet ontvankelijk worden geoordeeld, doch — en wel op grond van de hierboven gegeven overwegingen — niet dat van Feram. Dit ontheft ons evenwel niet van de taak de gegrondheid van beide beroepen te onderzoeken.

2. Bij twee andere door de Hoge Autoriteit opgeworpen excepties behoeven wij niet lang stil te staan.

De eerste betreft het beroep 25-65 van Simet. Verweerster merkt op dat dit beroep weliswaar formeel tegen de individuele beschikking van 11 februari 1965 is gericht, waarbij de onderneming de verplichting werd opgelegd tot betaling van een bedrag van 252.974.228 lire, doch dat de gehele argumentatie, alsmede de aangevoerde middelen betrekking hebben op een andere beschikking van diezelfde dag waarbij de ter zake van de vereveningsbijdragen als grondslag aangenomen hoeveelheid schroot werd vastgesteld. Dit is feitelijk juist, doch het kan niet worden ontkend dat tussen beide beschikkingen een nauw verband bestaat en dat — gelijk het in de bestreden beschikking heet, waarin naar het besluit houdende vaststelling van de belastbare hoeveelheid schroot wordt verwezen — het verschuldigde bedrag in hoofdzaak afhangt van bedoelde belastbare hoeveelheid. Deze omstandigheid schijnt ons de door verzoekster gevolgde methode te rechtvaardigen, of althans te verklaren.

De Hoge Autoriteit stelt voorts dat beide ondernemingen nietigverklaring van de algemene beschikking 7-63 vorderen en daartoe alle in artikel 33, lid 1, van het Verdrag genoemde middelen aanvoeren, hoewel zodanige vordering slechts op het middel détournement de pouvoir kan steunen. Inderdaad wordt aan het hoofd van beide verzoekschriften vernietiging der algemene beschikking als strekking der vordering aangegeven, doch de aan het slot geformuleerde petita, waarin weliswaar wordt gezegd dat bedoelde beschikking de gebreken vertoont : schending van wezenlijke vormvoorschriften, schending van het Verdrag en détournement de pouvoir, bevatten niet de eis tot nietigverklaring. Met enige goede wil kan men de strekking dezer petita in die zin interpreteren dat de beschikking op beide verzoeksters niet van toepassing zal worden geacht en dat de vorderingen derhalve formeel met Uw rechtspraak inzake de middelen van beroep van artikel 33, lid 1, in overeenstemming zijn.

II

In het licht van deze overwegingen onderzoeken wij thans de gronden welke beide verzoeksters tegen de algemene beschikking 7-63 aanvoeren, krachtens welke de litigieuze afrekeningen werden opgesteld. Deze talrijke grieven werden door U voor het grootste gedeelte reeds in andere gedingen behandeld en afgewezen. Zij zijn bovendien slechts ontvankelijk voor zover er rechtens een direct verband bestaat tussen de bestreden handeling en de algemene beschikking (21-64, Macchiorlatti, arrest van 31 maart 1965, Jurisprudentie, Deel XI, 6, blz. 231).

Met de eerste grief wordt betoogd dat de Hoge Autoriteit wezenlijke vormvoorschriften heeft geschonden, daar zij, alvorens de beschikking te geven, niet overeenkomstig artikel 53b) van het Verdrag de instemming van de Raad heeft verkregen. Inderdaad wordt voor het instellen van financiële mechanismes in de zin van artikel 35a) de eenstemmige bewilliging van de Raad verlangd. Uw Hof heeft echter beslist dat deze eis slechts geldt wanneer de *grondslag* zelf van het vereveningsstelsel voor schroot wordt gewijzigd en dat dit met name niet het geval is waar het een beschikking betreft houdende een regeling der rentevergoeding (arresten Lemmerz-Werke en Mannesmann van 13 juli 1965 — Jurisprudentie, Deel XI, 10, blz. 935 en 993). Deze beslissing geldt uiteraard ook voor het onderhavige geval.

Na deze grief, waarvan de strekking rechtens duidelijk is, ontwikkelen verzoeksters nog een reeks van alle mogelijke gronden, welke zij bij repliek — somtijds vrij willekeurig — in die zin trachten te kwalificeren dat daarmede détournement de pouvoir wordt gesteld. Het zal evenwel blijken dat het hier in feite gaat om een algemene kritiek op het door de Hoge Autoriteit sedert de instelling van het vereveningsmechanisme gevolgde beleid en deszelfs resultaten. Wij zullen trachten deze punten, waarover zowel in de schriftelijke behandeling als bij pleidooi uitvoerig van gedachten werd gewisseld, zo volledig, doch ook zo kort mogelijk te behandelen.

Men verwijt de Hoge Autoriteit allereerst dat zij de aanbevelingen waarvan de Raad zijn bewilliging met betrekking tot de beschikking 14-55 vergezeld deed gaan, heeft miskend. Hoewel deze aanbeveling inhield dat de vereveningsbijdragen slechts op grond van zeer ernstige overwegingen behoorden te worden verhoogd en een onbeperkte toename van het schrootverbruik moest worden vermeden, stegen zowel de heffingstarieven als het verbruik voortdurend. Voor zover bedoelde aanbevelingen al van dwingende aard geacht moeten worden, schijnt toch de beschikking 7-63 — welke alleen werd bestreden — daarmede niet in strijd te zijn. Immers de verschillende bij de beroepen gewraakte renteberekeningen berusten niet op deze beschikking doch op eerdere algemene beschikkingen, in het bijzonder 7-61, welke in Uw reeds geciteerd arrest Lemmerz-Werke wettig werd geoordeeld. Wat de toename van het schrootverbruik betreft, deze omstandigheid is in ieder geval aan de bestreden algemene beschikking vreemd.

De beweerde ernstige fraudes waardoor, naar de schatting van verzoeksters, aan de ondernemngen der Gemeenschap een schade van tientallen miljarden werd toegebracht, kunnen wellicht in de toekomst de grondslag voor een actie tot schadevergoeding vormen (zie Uw arrest-Feram en andere van 2 juni 1965, Jurisprudentie, Deel XI-7, blz. 392). Doch het valt niet in te zien in hoeverre zij een gebrek in de beschikking 7-63 zouden kunnen opleveren.

Minder onduidelijk is de grief dat de Hoge Autoriteit niet de criteria heeft opgegeven krachtens welke de in de bijlagen tot de beschikking vermelde gegevens werden verkregen en dat zij de factoren waarvan zij voor haar berekeningen uitging niet voldoende heeft omschreven. De tabellen van de bijlagen tot de beschikking vermelden slechts globale uitkomsten, doch niet de elementen waarop zij berusten; dit zou een schending inhouden van artikel 47 van het Verdrag krachtens hetwelk de Hoge Autoriteit verplicht is „de gegevens, welke voor de regeringen of andere belanghebbenden van nut kunnen zijn, openbaar te maken". Doch in Uw arrest-Macchiorlatti van 22 maart 1966 (Jurisprudentie, Deel XII, blz. 50) heeft Uw Hof reeds beslist dat, zodanige strekking niet aan artikel 47 toekomt voor zover het de vereveningsinstellingen betreft.

Bij pleidooi hebben verzoeksters nog op een ander punt bijzondere nadruk gelegd. Aanvankelijk hadden zij betoogd dat de berekening van de factoren ter vaststelling van de verevening ertoe leidde dat de verbruikers van binnenlands schroot het zwaarst werden belast, daar de gewogen kostprijs werd verlaagd, hetgeen een stijging van de prijs voor ingevoerd schroot tengevolge had. Op deze grief, waarmede over discriminatie ten nadele van verbruikers van binnenlands schroot scheen te worden geklaagd, had de Hoge Autoriteit geantwoord dat alle ondernemingen van de Gemeenschap de aan ingevoerd schroot verbonden voordelen konden genieten en er dan ook niet van discriminatie gesproken mocht worden nu de ondernemingen zich slechts voor de vraag geplaatst zagen hoe zij hun keus — en daarin waren zij geheel vrij — zouden bepalen. Doch aan de hand van een nà de schriftelijke behandeling door Feram overgelegde tabel, waaraan haar raadsman ter zitting uitvoerige beschouwingen wijdde, betwistten verzoeksters

de zakelijke *juistheid* van de voor de berekening van het vereveningstarief aangenomen factoren en daarmede de wettigheid van beschikking 7-63. Dit stuk bevindt zich in het dossier. Uitgaande van de gewogen gemiddelde prijzen voor binnenlands schroot in vijf landen der Gemeenschappen, gelijk die door de Hoge Autoriteit in haar brief van 5 februari 1965 waren aangegeven, komen verzoeksters krachtens een zuiver wiskundige berekening tot een zogenaamd „communautair gemiddelde", hetwelk afwijkt van het in de bijlage tot beschikking 7-63 genoemde „gewogen gemiddelde". De op dit punt over en weer gevolgde redeneringen raken elkander echter niet. Het „communautair gemiddelde" waarop verzoeksters zich beroepen is een zuivere abstractie, nu daarin — in tegenstelling tot de berekening van de Hoge Autoriteit — geen rekening wordt gehouden met de door elk der landen aangekochte hoeveelheden schroot; het behoeft dus geen verbazing te wekken dat deze cijfers niet met elkaar overeenstemmen. De door de Hoge Autoriteit gevolgde methode vloeit rechtstreeks uit de — niet bestreden — algemene beschikking 18-60 voort en verzoeksters hebben geen enkel gegeven verschaft op grond waarvan deze strijdig met het Verdrag zou moeten worden geoordeeld.

Bij repliek wordt voorts nog schending van twee andere verdragsartikelen gesteld : artikel 17, daar de Hoge Autoriteit geen algemeen verslag over de werkzaamheden van de met de verevening belaste organen heeft gepubliceerd; artikel 78, daar verweerster ter zake geen jaarstukken heeft gepubliceerd en die evenmin aan de commercieel commissaris heeft voorgelegd. Doch, ook al waren deze middelen niet tardief voorgedragen, bedoelde artikelen leggen de Hoge Autoriteit op dit punt geen enkele verplichting op en er bestaat tussen de beschikking 7-63 en deze beweerde plichten geen enkel verband.

Steeds nog met betrekking tot de algemene beschikking 7-63 betogen verzoeksters dat deze, naar de Hoge Autoriteit zelve heeft erkend, geen financiële verplichtingen ten laste der ondernemingen doet ontstaan; zij betwijfelen dan ook dat de op die algemene beschikking berustende individuele beschikking zodanige werking zou kunnen hebben. De kritiek richt zich derhalve niet tegen de wettigheid van beschikking 7-63, doch tegen haar gevolgen. Zou men hier nog op in moeten gaan, dan kan slechts met verweersters worden gezegd dat in de algemene beschikking de voor de verplichtingen der ondernemingen geldende criteria worden vastgesteld en dat de op elk harer rustende verplichting tot betaling eerst uit hoofde van de desbetreffende individuele beschikking ontstaat.

Geen der talrijke tegen de algemene beschikking 7-63 aangevoerde grieven kan derhalve slagen.

III

Wij gaan thans over tot de behandeling der middelen waarmede de vennootschap Simet de tot haar gerichte individuele beschikking bestrijdt. Deze zijn van tweëerlei aard. Zij stelt allereerst, dat de Hoge Autoriteit in casu voor de ambtshalve verrichte raming niet de inductieve methode mocht

volgen en voorts dat zij, ook al ware dit anders, zulks op willekeurige wijze heeft gedaan, daar de aangehouden cijfers onjuist zijn. Deze beide punten dienen te worden onderzocht.

1. De in het onderhavige geval uitgeoefende bevoegdheid steunt op artikel 2 van beschikking 13-58 waarin wordt gezegd „dat de Hoge Autoriteit, indien de ondernemingen verzuimen opgave te doen der factoren voor de berekening van de bijdragen, bevoegd is ambtshalve ramingen te verrichten; zij is eveneens bevoegd ambtshalve die opgaven te rectificeren, welke niet op aannemelijke wijze kunnen worden verantwoord". Deze bepalingen werden nadien nog in artikel 15 van beschikking 16-58 bevestigd. Het betreft hier derhalve een subsidiaire, exceptionele methode, welke slechts onder bepaalde voorwaarden mag worden gevolgd.

Blijkens de bestreden beschikking, juister gezegd de beschikking van diezelfde datum houdende vaststelling van de hoeveelheden aangekocht schroot, blijkt dat de Hoge Autoriteit zich hiervan rekenschap heeft gegeven. Daarin wordt allereerst gezegd dat bij de verschillende controles aan de onderneming onder meer overlegging werd verzocht van een vijftal boekhoudkundige bescheiden waarop hieronder nog zal worden teruggekomen en dat de Hoge Autoriteit, toen aan dit verzoek geen gevolg werd gegeven, de hoeveelheid verbruikt schroot ambtshalve aan de hand van de in de oven verbruikte hoeveelheid elektriciteit heeft geschat.

Reeds van de aanvang van het geding af heeft Simet deze beweringen ten stelligste bestreden. Zij betoogde dat drie in de beschikking van 11 februari genoemde bescheiden niet werden geproduceerd, daar geen enkele bepaling de ondernemingen verplicht zich van zulke geschriften te bedienen (het betreft hier maandstaten voor de aankoop van schroot en voor het binnenkomend en uitgaande schroot, gewichtsnota's en het kasboek). Zij verklaart dat zij daarentegen de inspecteurs van de E.G.K.S. steeds inzage heeft gegeven van de boeken welke zij verplicht is te houden — zoals het factuurenregister en het dagboek — en dat zij ten allen tijde bereid is deze onder bepaalde formele voorwaarden aan de Hoge Autoriteit voor te leggen. Zij concludeert dan ook dat de aldus in de beschikking van 11 februari 1965 ontstane feitelijke onjuistheden iedere wettelijke grondslag aan de toepassing der methode van schatting ambtshalve ontnemen. Harerzijds heeft verweerster met even grote stelligheid betoogd dat Simet geen der verlangde stukken had overgelegd en met name nu het dagboek hetwelk, indien juist bijgehouden, op zichzelf reeds voldoende geweest zou zijn om de nodige gegevens te verkrijgen.

Gezien de strijdigheid dezer beweringen heeft Uw Hof tweemaal, zowel vóór, als tijdens de zitting van 8 november jongstleden de Hoge Autoriteit om overlegging verzocht van bepaalde stukken waaruit zou kunnen blijken welke bescheiden aan verzoekster waren opgevraagd, bij welke gelegenheid en in welke vorm. De Hoge Autoriteit heeft toen weliswaar uitvoerig geantwoord, doch is er niet in geslaagd de op dit punt bestaande twijfel en onzekerheid geheel weg te nemen.

Wij zullen de stukken van het dossier niet in bijzonderheden onderzoeken, doch ons bepalen tot het geven van een algemene indruk. Zonder twijfel heeft Simet aanvankelijk weinig medewerking verleend en zelfs geweigerd aan de Société Anonyme Fiduciaire Suisse stukken te verschaffen waarom haar mondeling was gevraagd. Doch na de individuele beschikking van 22 juli 1959 waarbij haar uitdrukkelijk werd bevolen bepaalde met name genoemde stukken over te leggen (waaronder, merkwaardigerwijze niet het dagboek), schijnt verzoekster te zijn gezwicht. In het rapport van de Société Fiduciaire Suisse van 15 juni 1960 wordt van een weigering om inlichtingen te verstrekken niet gewaagd; men beperkt zich hier tot de mededeling dat de verificatie aan de hand van de voorgelegde stukken de juistheid van het eerder gevoerde onderzoek bevestigde. Zo gewaagt ook de heer Chaudat (Directoraat Inspectie Hoge Autoriteit) in zijn rapport d.d. 15 maart 1962 slechts van de bescheiden welke hem op zijn verzoek werden voorgelegd, doch spreekt niet van enige weigering.

Onder deze omstandigheden schijnen de feitelijke beweringen waarop de bestreden beschikking berust enigszins gewaagd, want het kan nauwelijks worden gezegd dat de onderneming de haar *gevraagde* comptabele stukken niet *ter beschikking heeft gesteld.* Zonder twijfel kan ambtshalve ook om andere redenen dan een verzuim bij de overlegging van stukken tot raming worden overgegaan. De Hoge Autoriteit is eveneens bevoegd verklaringen naast zich neer te leggen die niet aannemelijk werden gemaakt en zij had dus wellicht de waarde, de bewijskracht van sommige door Simet geproduceerde stukken, zoals facturen of inventarisboek, kunnen betwisten. Deze methode heeft zij evenwel niet gevolgd en wij kunnen op dit punt ons oordeel niet stellen in de plaats van het gezag dat de bestreden handeling verrichttte. Het is voldoende hier vast te stellen dat de overweging op grond waarvan een van het commune recht afwijkende procedure werd gekozen in de stukken niet voldoende steun vindt om de beschikking van iedere grond ontdaan te achten en haar deswege nietig te verklaren. Dit is althans de conclusie waartoe wij geraken, doch dit ontheft ons niet van de plicht om, gezien de in casu door de Hoge Autoriteit gevolgde weg, de bezwaren te onderzoeken welke tegen de ramingen op grond waarvan de belastbare hoeveelheid werd vastgesteld, werden ingebracht.

2. De berekening geschiedde volgens regels waarvan Uw Hof reeds herhaaldelijk kennis heeft genomen. Aan de hand van de facturen werd het stroomverbruik in de oven over de periode 1 juni 1956 tot 30 november 1958 op 31.543.620 kWh geschat. Vervolgens nam men overeenkomstig het advies der commissie van deskundigen voor een oven met een capaciteit van 6 à 7 ton een verbruik van 850 kWh per ton geproduceerd staal aan en verkreeg aldus een produktie van 37.111 ton staal. Daarna schatte men, rekening houdende met het eigen omloopschroot, de verhouding tussen specifieke schrootlading en geproduceerd staal op 1.015 kg; op deze wijze verkreeg men het cijfer van 37.668 ton aangekocht schroot, zijnde de belastbare hoeveelheid.

Simet betwist deze schatting op de vier volgende punten.

a) Eerste geschilpunt: de capaciteit van de oven. Bij repliek heeft verzoekster de copie der aankoopfactuur van de haar door de vennootschap Tagliaferri geleverde oven d.d. 21 februari 1956 overgelegd, waaruit blijkt dat deze niet een capaciteit van 6 à 7 ton heeft zoals in de beschikking van 11 februari 1965 wordt beweerd, doch slechts van 4 à 5 ton.

Bij dupliek erkent verweerster de juistheid van dit gegeven en vervangt zij bijgevolg de coëfficiënt van 850 kWh door die van 900 kWh welke volgens de commissie van deskundigen voor ovens van 4 à 5 ton moet worden aangenomen. Met toepassing van de in de beschikking gevolgde berekeningswijze moesten dan ook de belastbare hoeveelheid tot 35.574 ton en de door verzoekster verschuldigde bijdragen tot 238.631.270 lire worden teruggebracht. De Hoge Autoriteit vernietigde de beschikkingen zelve niet, doch verzocht Uw Hof haar akte van genoemde wijzigingen te willen verlenen, daar zij het gevolg waren van verzoeksters nalatigheid bij het verstrekken van de gegevens welke voor de berekening der bijdragen nodig waren. De situatie is evenwel niet geheel gelijk aan die waarvan werd uitgegaan in het arrest-Ilfo, waarop de Hoge Autoriteit zich beroept (28 april 1966, Jurisprudentie, Deel XII-2, blz. 126), daar verweerster zich in bedoeld geval volledig rekenschap kon geven van de juiste capaciteit van de oven, zonder dat zij daartoe overlegging van een factuur behoefde af te wachten. Hoe dit ook zij, wij achten de voorgestelde oplossing eenvoudig en praktisch en verzoeken U dan ook akte te willen verlenen van de gedeeltelijke voldoening aan verzoeksters vordering en op de resterende onderdelen van Simet's eis recht te doen.

b) Tweede geschilpunt. De Hoge Autoriteit heeft de aanvang van het heffingstijdvak op 1 juni 1956 gesteld, zulks hoofdzakelijk op grond van de omstandigheid dat sedert die dag een belangrijk elektriciteitsverbruik werd geconstateerd (minstens 800.000 kWh per maand). Simet daarentegen stelt dat haar staalproduktie eerst in januari 1957 aanving en beroept zich ten bewijze daarvan op de reeds genoemde factuur, op de achterzijde waarvan het visum van een belastingambtenaar d.d. 27 november 1956 is gesteld. Zij interpreteert de bewoordingen van deze aantekening in die zin dat haar oven eerst op laatstgenoemde datum werd geplaatst, waaruit dan geredelijk zou volgen dat daarmede, gezien de duur van de installatiewerkzaamheden en het experimentele gebruik, met de staalproduktie eerst in januari 1957 kon worden aangevangen.

Deze interpretatie is echter kennelijk onjuist. Uit het onderhavige stuk blijkt duidelijk dat de datum van 27 november 1956 op een fiscale controle ziet en niet op de aankomst van de installatie in verzoeksters bedrijf. Daarentegen zou men op grond van de factuur van 21 februari van datzelfde jaar, waarin het heet dat de oven *ter beschikking van de onderneming* staat, eerder aan kunnen nemen dat hij op die dag, of hoogstens met een verschil van enkele dagen, inderdaad aan de afnemer werd geleverd. Men heeft uitvoerig de wettelijke bepalingen ten behoeve van de Zuiditaliaanse ondernemingen besproken en getracht aan te tonen dat de verzending van bovenbedoelde factuur op de aangegeven dag geen ander doel had dan Simet bepaalde faciliteiten te verzekeren; daarmede werd niet uitdrukkelijk

gezegd, doch wel te verstaan gegeven, dat deze factuur geantedateerd, zoal niet fictief was. Het staat niet aan ons een oordeel uit te spreken over deze wetgeving waaruit bij pleidooi aanzienlijke gedeelten werden geciteerd; één ding is echter zeker : het stuk waarop verzoekster zich beroept moet in zijn geheel worden aanvaard of verworpen. Erkent men — gelijk Simet verlangt en de Hoge Autoriteit toegeeft — dat de daarop voorkomende aanduiding van de capaciteit van de oven juist is, dan moet men ook de datum bewezen achten en de vermelding dat de oven op die dag ter beschikking van de onderneming stond.

Voorts kan niet, gelijk Simet wil, in redelijkheid worden beweerd dat het maandelijks stroomverbruik van minstens 800.000 kWh (dat wil zeggen meer dan de helft van het grootste maandelijkse verbruik gedurende de heffingsperiode) slechts op bijkomstige werkzaamheden en niet op de staalproduktie betrekking had. Hierbij moet nog worden bedacht, dat blijkens de overgelegde stukken en het resultaat der controles, op 1 januari 1957 voorraden half-produkten, afgewerkte produkten en schroot aanwezig waren en dat de exploitatierekening over 1956 een grondstoffenverbruik van ongeveer 230 miljoen lire aangeeft.

Al deze feiten te zamen leiden ertoe dat Simet's beweringen inzake de aanvang van de heffingsperiode moeten worden verworpen.

c) De derde grief richt zich tegen het door verweerster aangehouden cijfer voor de raming van de hoeveelheid geproduceerd staal op grond van het stroomverbruik. Hoewel de verhouding van 850 kWh per ton uiteindelijk door 900 kWh werd vervangen, handhaaft verzoekster niettemin haar bezwaren, daar deze beide cijfers de *maxima* zijn welke de door de Hoge Autoriteit ingestelde commissie van deskundigen respectievelijk voor ovens van 6 à 7 ton en 4 à 5 ton had aanvaard. Immers het zijn juist de conclusies waartoe deze commissie kwam, welke Simet betwist en wel op grond van de op verschillende punten afwijkende adviezen welke de leden dier commissie in de vorm van een deskundigenrapport bij de behandeling van de zaak 18-62 (Barge) hebben voorgelegd. Dat afwijkende rapport kon U destijds evenwel niet overtuigen; bovendien werd geen enkel gegeven verschaft op grond waarvan deze vaste jurisprudentie zou moeten worden verlaten.

Met een beroep op een uitspraak van een der deskundigen van de Hoge Autoriteit betoogt Simet bij repliek — evenwel zonder hierop verder in te gaan — dat het stroomverbruik een hoger cijfer aan kan geven, wanneer de oven, gelijk bij haar het geval is, tevens voor de produktie van gelegeerd staal wordt gebruikt. Hiermede betwist zij derhalve impliciet de door verweerster toegepaste parameter. Het argument mist echter iedere feitelijke betekenis, daar de onderneming in het geheel geen gelegeerd staal produceert, of althans van zodanige produktie nimmer aangifte heeft gedaan.

Verzoekster meent ten slotte dat, gezien de ouderdom van de transformator en *de oven* in haar bedrijf de parameter minstens op 1.000 kWh/t moet worden gesteld. Dit argument moet om twee redenen worden verworpen en wel in de eerste plaats daar het hier beweringen betreft waarvoor zelfs geen begin van bewijs werd bijgebracht en voorts omdat het op zijn

minst vreemd voorkomt dat de in 1956 — met behulp van een door de Caisse du Midi verstrekt crediet — in gebruik gestelde oven, oud zou zijn geweest.

d) Ten slotte betwist Simet de verhouding tussen de specifieke schrootlading en het geproduceerde staal welke in de bestreden beschikking op 1.015 kg wordt vastgesteld „rekening houdende met de hoeveelheid eigen omloopschroot"; zij wil dit cijfer op ten hoogste 950 kg zien vastgesteld. Immers, aldus de onderneming, in haar bedrijf ondergaan bepaalde produkten een verdere bewerking waarbij grote hoeveelheden schroot afvallen en het is derhalve niet juist dat zij daarvoor niet werd gecrediteerd. Zij voegt hieraan toe dat de verhouding tussen het afvalschroot en de produktie minimaal op 6 % van de totale produktie van vloeibaar staal had moeten worden gesteld, zulks mede gezien de frequentie van afgekeurde staalaftappen en het overige normale afvalschroot zowel in het staal- als in het walsbedrijf.

Enkele van deze factoren, zoals de talrijke mislukte staalaftappen, zijn te onnauwkeurig om zonder verdere rechtvaardiging te worden aanvaard. Bovendien is het duidelijk dat bij de berekening van de schrootlading noodzakelijkerwijs rekening moet worden gehouden met de hoeveelheden afvalschroot in de verschillende produktiestadia. Zulks is de Hoge Autoriteit niet onbekend en zij stelt dan ook in haar dupliek dat het voorgestelde cijfer van 950 kg in strijd is met verzoeksters eigen berekening van de verbruikscoëfficiënt. Uitgaande van deze coëfficiënt per ton geproduceerd staal, gelijk die uit de staten over de periode februari 1957-november 1958 kan worden afgeleid en na aftrek respectievelijk van 60 kg per ton voor afvalschroot in het staalbedrijf en van 65 kg per ton voor blokken ter zake van het bij de walsing verkregen afval, komt zij tot 1.016 kg hetgeen precies het in de bestreden beschikking genoemde cijfer is, hetwelk op zichzelf niet onwaarschijnlijk voorkomt.

In antwoord op de grief van Simet dat zij het slachtoffer van discriminatie geworden zou zijn, heeft verweerster bij pleidooi nader verklaard dat het in de ramingsbeschikking genoemde cijfer op een berekening berust waarbij met alle aspecten en met het verkrijgen van alle mogelijke hoeveelheden eigen omloopschroot tijdens het fabricageproces rekening werd gehouden. Het betreft hier een als resultaat van zodanige berekening verkregen nauwkeurig cijfer, gelijk ook uit het daarop betrekking hebbende zinsdeel „rekening houdende met het eigen omloopschroot" zou blijken.

Doch het is juist deze methode welke in het arrest-Preo van 30 juni jongstleden (Jurisprudentie, Deel XII-4, blz. 368) werd verworpen. De in die zaak gegeven beschikking was volgens hetzelfde schema opgebouwd en bevatte dezelfde elliptische aanduiding met betrekking tot het eigen omloopschroot. Uw Hof heeft toen geoordeeld dat deze bewoordingen rechtens geen voldoende motivering van de schatting opleverden en dat het percentage voor de berekening van bedoeld schroot niet slechts moet worden aangegeven, doch ook verklaard, daar anders betrokkenen in hun verweer worden geschaad en de rechterlijke toetsing bemoeilijkt.

De identiteit van beide gevallen laat dan ook in casu geen andere oplossing toe; wij concluderen dus overeenkomstig Uw voornoemde juris-

prudentie, dat de beschikking houdende vaststelling van de door Simet verschuldigde vereveningsbijdragen, onwettig zal worden verklaard.

IV

Het beroep 26-65 van Feram behoeft een minder uitvoerige behandeling. In de bestreden beschikking van 11 februari 1965 wordt allereerst gezegd dat de verschuldigde bijdragen moeten worden berekend met inachtneming van een vrijstelling voor de produktie van stalen gietwerk en voorts overeenkomstig de aan de onderneming medegedeelde heffingsgrondslag van 32.805 ton schroot. Naar aanleiding van een krachtens beschikking 7-63 opgestelde afrekening van 8 april 1963 heeft Feram, hoewel zij in dit stuk geen onjuistheden signaleerde, bij brief van 29 mei 1963 kritiek geuit op de werking van het vereveningsmechanisme en op de algemene beschikkingen 7-61 en 7-63. Blijkens de bestreden beschikking vormen eerstgenoemde grieven het voorwerp van het door dezelfde vennootschap ingestelde en toen nog aanhangige beroep 9-64, hetwelk inmiddels bij Uw arrest van 2 juni 1965 werd verworpen; zij blijven derhalve hier buiten behandeling. Hetzelfde, aldus de Hoge Autoriteit, moet — waar het hier een individuele beschikking betreft — gelden voor de grieven gericht tegen de in de algemene beschikkingen neergelegde beginselen. Bijgevolg bepaalt de Hoge Autoriteit het door Feram verschuldigde bedrag, onder aftrek van de reeds verrichte stortingen en de dienovereenkomstige creditrenten, op een totaal van 105.899.634 lire.

In haar verzoekschrift wijdt Feram slechts enkele regels aan de beschikking van 11 februari 1965. Uw Hof heeft echter geweigerd de inmiddels verstreken termijn voor repliek andermaal te verlengen.

Verzoekster stelt slechts dat zij aan Campsider 31.394 ton heeft opgegeven en zij verstrekt daarvan een overzicht voor elk afrekeningstijdvak, waaruit volgens haar een verschil van 1.411 ton zou blijken, welke alsnog op het door de Hoge Autoriteit genoemde cijfer in mindering moet worden gebracht. Haar grief houdt derhalve in dat de beweerdelijk op haar verklaringen gebaseerde beschikking van 11 februari 1965 kennelijk onvoldoende met redenen is omkleed.

Dit middel moet worden verworpen. Het is mogelijk dat de maandelijkse opgaven van de vennootschap inderdaad luidden gelijk zij beweert, doch hierbij moet worden bedacht dat zij na de verschillende controles in haar bedrijf de in de bestreden beschikking genoemde cijfers heeft erkend, gelijk uit de door de Hoge Autoriteit bij antwoord geproduceerde stukken blijkt. Wij wijzen hier in het bijzonder op een brief van de CPFI van 4 april 1960, waarbij een eerder onderhoud werd bevestigd en aan Feram een overzicht toegezonden waarin de grondslag bij wijze van rectificatie op 35.279 ton werd vastgesteld, de ontheffing wegens stalen gietwerk op 2.774 ton en derhalve de aan heffing onderworpen hoeveelheid op 32.805 ton, zijnde het in de bestreden beschikking genoemde bedrag. Overeenkomstig het daartoe gedane verzoek heeft Feram zich bij brief van 20 april daaropvolgende met deze cijfers voor de tijdvakken gelegen tussen

1 april 1954 en 30 november 1958, accoord verklaard, dat wil zeggen voor de gehele duur van het vereveningsmechanisme. Het is dus normaal dat voor de ramingsbeschikking dezelfde grondslag werd aangenomen.

Verzoekster heeft evenwel, toen de dag voor pleidooi reeds bepaald was, ter ondersteuning van haar aanspraken nog een aantal stukken overgelegd, waarvan slechts twee op de bestreden individuele beschikking betrekking hebben.

De eerste is een brief van Campsider van 4 september 1956 waarbij een door de CPFI opgestelde definitieve staat was gevoegd en waaruit zou blijken dat er over de periode 1 april 1954 tot 31 maart 1955 ter zake van een belastbare hoeveelheid ad 10.588 ton nog slechts 948.018 lire verschuldigd was, welk bedrag terstond daarop zou zijn voldaan. Verzoekster betoogt op grond hiervan dat genoemde periode in de bestreden afrekening in haar geheel dient te worden geschrapt. Doch in Uw arrest-Merlini (108-63) van 21 januari 1965, Jurisprudentie, Deel XI-1, blz. 2) heeft Uw Hof het volgende beslist „Blijkens de aard van het vereveningsmechanisme worden de bijdragen in hoofdzaak voorlopig vastgesteld totdat de rekeningen definitief zijn afgesloten". Deze beslissing werd bij Uw arrest-Macchiorlati (30-65, 15 maart 1966, Jurisprudentie, Deel XII-1, blz. 50) bevestigd. Zolang de afrekeningen niet zijn vastgesteld kan er, ook over een bepaalde periode, niet van een definitief saldo worden gesproken en alle ondernemingen dienen rekening te houden met de mogelijkheid dat in verband met de afwikkeling van het mechanisme later wijzigingen worden aangebracht. Dit kan Feram niet onbekend geweest zijn, daar zij zich in 1960 accoord verklaarde met het overzicht van de CPFI waarin genoemde periode 1 april 1954 tot 31 maart 1955 mede was opgenomen.

Het tweede stuk vertoont het uiterlijk van een „eindafrekening" waarbij de schuld van Feram op 80.847.708 lire wordt vastgesteld; hierbij moet worden opgemerkt dat dit geschrift hetwelk gedateerd is onmiddellijk nà de brieven van Campsider en de CPFI, geen aanduiding van herkomst bevat en door verzoekster zelf is opgesteld. Bovendien wordt daarin de schuld van Feram over de periode 1 april 1954 tot 31 maart 1955 in het geheel niet vermeld, terwijl de daarin opgenomen maandelijks opgegeven hoeveelheden niet met de in het verzoekschrift vermelde overeenstemmen. Op dit stuk kan derhalve geen acht worden geslagen.

Wij hebben derhalve de eer als volgt te concluderen :

— het beroep 25-65 van Simet is ontvankelijk en gegrond. De beschikking van 11 februari 1965, waarbij het door deze vennootschap ter zake van de verevening verschuldigde bedrag wordt vastgesteld, moet worden vernietigd, met veroordeling van de Hoge Autoriteit in de proceskosten;

— het beroep 26-65 van Feram dient als niet-ontvankelijk en niet-gegrond te worden verworpen, met veroordeling van verzoekster in de proceskosten.